

LBRRIS

We know
books

O MIE

DE

STELE

ÎNSÂNGERATE

RHODA BELLEZA

 EDITORA
NICART

Partea întâi

CEA CARE S-A ÎNTORS

UNU

KARA.....13

DOI

RHIANNON 27

TREI

KARA..... 45

PATRU

ALYOSHA 55

CINCI

RHIANNON 73

ȘASE

ALYOSHA 85

ȘAPTE

RHIANNON 97

Partea a doua

ABANDONATA

OPT

KARA.....115

NOUĂ

RHIANNON 134

ZECE

ALYOSHA 146

UNSPREZECE

KARA..... 166

DOISPREZECE

RHIANNON 179

TREISPREZECE

ALYOSHA 192

PAISPREZECE	
KARA.....	211
CINCISPREZECE	
RHIANNON	222
ȘAISPREZECE	
KARA.....	241
ȘAPTESPREZECE	
ALYOSHA.....	250
OPTSPREZECE	
KARA.....	264
NOUĂSPREZECE	
RHIANNON	281
DOUĂZECI	
KARA.....	294
DOUĂZECI ȘI UNU	
RHIANNON	302
DOUĂZECI ȘI DOI	
RHIANNON	310

Partea a patra
CEA ÎNCORONATĂ

DOUĂZECI ȘI TREI	
KARA.....	319
DOUĂZECI ȘI PATRU	
ALYOSHA.....	328
DOUĂZECI ȘI CINCI	
RHIANNON	337
DOUĂZECI ȘI ȘASE	
KARA.....	352
DOUĂZECI ȘI ȘAPTE	
KARA.....	361
DOUĂZECI ȘI OPT	
RHIANNON	377
DOUĂZECI ȘI NOUĂ	
KARA.....	387
EPILOG	

PERSONAJELE PRINCIPALE

KALUSIENI

- Rhiannon Ta'an:** prințesa moștenitoare a Coroanei, unica supraviețuitoare a dinastiei conducătoare Ta'an
- Vincent Limam:** soldat UniForce, eroul serialului *Băieții revoluționari* de la DroneVision
- Andrés Seotra:** fost consilier al defunctului Împărat Ta'an și actual Regent al Coroanei
- Tai Simone Reyanna:** guvernanta prințesei moștenitoare Rhiannon
- Nero Cimna:** ambasadorul kalusian pe lângă Regență
-

WRAETANI

- Alyosha Myraz:** soldat UniForce, eroul serialului *Băieții revoluționari* de la DroneVision
-

ORIGINE NECUNOSCUTĂ

- Pescarul:** un proscris din Centura Exterioară a galaxiei

PLANETE

KALU: cea mai populată planetă a galaxiei și căminul ancestral al dinastiei conducătoare Ta'an

TERITORII KALUSIENE

Navrum: asteroid terraformat

Rhesto: luna mai mare a lui Kalu, sediul unei centrale nucleare înainte de Marele Război

Tinoppa: mic asteroid aflat la jumătatea distanței dintre Kalu și Nau Fruma, unde se află cristalele sacre

Chram: planetă pitică, aliată cu Kalu

FONTIS: cea mai mare planetă a galaxiei

TERITORII FONTISIENE

Wraeta: planetă decimată, distrusă de un atac kalusian cu zece ani în urmă, în timpul Marelui Război

TERITORII NEUTRE

Nau Fruma: luna mai mică a lui Kalu

Portiis: planetă exterioară

Erawae: oraș construit sub cupole de sticlă pe un asteroid în Sectorul Bazorl

Partea întâi

CEA CARE S-A ÎNTORS

„O memorie organică este un act de creație, de fapt un act de *re-creație*, deci, prin definiție, o copie imperfectă, alterată de emoții și de încărcătura detaliilor senzoriale. Pe de altă parte, o memorie recuperată cu ajutorul cubului este o amintire exactă, perfect conservată. Există punctul de vedere conform căruia aceste amintiri ar fi mai puțin viscerale sau că ceva esențial s-ar pierde. Dar pare un preț ne semnificativ de plătit pentru autenticitatea faptului de a te întoarce în același moment, identic, ori de câte ori vrei.“

*Recursul Summitului G1-K
căt re Planetele Unite, anul 858*

UNU

KARA

Dacă sus, unde se afla Kara, atmosfera era înfierbântată, jos, în piața aglomerată, trebuie să fi fost iadul. Întreaga Nau Fruma era în grevă și, de unde se afla ea, protestatarii arătau ca un singur organism care se contorsiona furios. Pentru o lună care fusese neutră de-a lungul istoriei, în acele zile Nau Fruma nu era un loc tocmai liniștit.

Transpirația înțepă ochii Karei în timp ce scana mulțimea. Se șterse cu dosul palmei, întinzând praful lunar care i se așezase pe piele.

- Test, îi spuse ea lui Pavel, micul robot care stătea lângă ea. Ora șase.

Căldura făcea ca totul să lucească în depărtare. O lumină albă strălucitoare traversă clădirea din cărămizi de teracotă de sub ei. Dispăru într-o fracțiune de secundă. Kara scrijeli suprafața monedei ruginite pe care o ținea tot timpul la ea. Nu fusese nimic mai mult

decât un talisman care îi purta întotdeauna noroc, până când Lydia îi spusese altceva.

Asta te leagă de familia ta. Această monedă conține istorie, spusese femeia, cu ultima suflare.

Kara îndepărtă amintirea clipind.

- Din nou, Pavel: ora nouă.

Pavel pivotă spre vest și folosi o mică oglindă pentru a reflecta lumina soarelui.

- Din nou: ora două.

- Bine, bine, ușurel, spuse Aly în timp ce se urca pe scara de sârmă care ducea spre acoperiș. Ești mai intensă decât jumătate din sufletele cu care am apărut în bază.

Se ghemui alături de Kara, pe jumătate ascuns de balustradă.

- Doar încercam să mă pregătesc, spuse ea lovind moneda.

El nu știa cât de militantă fusese Lydia. Femeia despre care Kara crezuse că era mama ei avea o etică de muncă desăvârșită. Testarea limbajului. Antrenamente pentru supraviețuire. Însușirea tehnicilor de a face contrabandă cu credite și de a citi fidel o persoană. Kara considerase că era absurd și paranoic, ceea ce demonstra cât de puțin știa. Meritase efortul într-un fel. Kara supraviețuise, chiar dacă Lydia nu reușise.

- Tu te tot pregătești și cineva de jos s-ar putea să observe mica noastră operațiune.

- Sunt prea ocupați cu urmărirea liniei greviștilor.

Trecuseră două zile de când Kara și Aly ajunseră pe Nau Fruma și numai o zi de când împărăteasa

Rhiannon Ta'an dezvăluise că era în viață. Fiindcă Nau Fruma era o lună a lui Kalu, veștile întoarcerii ei acasă fuseseră tot timpul pe holoștiri. Kara s-ar fi simțit ușurată de întoarcerea în siguranță a surorii ei, dar pe holoștiri circula și ultima speculație: unde se afla *Josselyn* Ta'an. Sora mai mare a lui Rhiannon.

Dacă era cineva în univers care să cunoască răspunsul la această întrebare, Kara era aceea.

Pentru că *ea* era *Josselyn*. Sau fusese la un moment dat, chiar dacă nu-și mai amintea.

După ce informase galaxia că era în viață, Rhee o dăduse în vileag pe Kara, oferind o recompensă pentru restituirea ei în siguranță.

De fapt, oferise o recompensă pentru *Josselyn*, sora care lipsea din familia regală, Împărăteasa de drept, cea despre care toată lumea credea că murise cu mulți ani în urmă în explozia navei spațiale, împreună cu restul familiei Ta'an.

Poate Kara ar fi trebuit să fie impresionată de gest. Nu avea nicio amintire dinaintea vârstei de doisprezece ani. Lydia îi spusese că era din cauza unei defecțiuni a cubului; Kara o crezuse cu mulți ani în urmă și umpluse marele spațiu alb gol din mintea ei cu scenarii imaginate. Devenise așa de bună la asta încât ajunsese în scurt timp să învârtă întregi povești, fabricând pe loc vieți alternative în timp ce copiii de la petreceri dădeau din cap cu ochii mari de uimire.

În spatele tuturor minciunilor pe care le spusese, a minciunilor care îi fuseseră spuse ei, avea o familie adevărată și un cămin real - dar ce importanță avea de

fapt rudenii de sânge? Exceptând acest fapt, Rhiannon era o străină în toate sensurile cuvântului și vederea ei pe holoștiri aducea cu sine o gamă de sentimente față de multe persoane, mare parte dintre ele demult dispărute. Lydia, omul de știință care o adăpostise. Părinții ei biologici, răposatii împărați ai planetei Kalu, pe care abia dacă și-i amintea. Și Rhiannon, fata care se întorsese din morți, care era în procesul asumării coroanei... în timp ce Kara se ghemuia pe un acoperiș fierbinte ca să-și salveze viața.

Aly deschise o sticlă de buzunar și, ținând capul pe spate și gura întredeschisă, trase o dușcă zdravănă. Kara se întoarse și încercă să se concentreze. Își miși ochii la ușa de peste drum. Bretonul îi intra în ochi și îl dădu la o parte, enervată.

- Asta o să ajute, spuse Aly. Din geanta de poștaș scoase un obiect voluminos de metal care arăta ca două căni lipite una de cealaltă. Se numește binoclu. Echipament militar vechi. Îți amplifică vederea.

Se pare că puteai găsi orice pe piața neagră. Kara luă binocul și îl puse la ochi. Era mai greu decât părea și totul se vedea în ceață și de dimensiuni reduse.

- Nu funcționează.

- Îl ții invers, spuse el, dând din cap și rânjind în felul acela care o făcea să uite că viața îi era în pericol.

- Știam, minți ea.

Puse aparatul în dreptul feței, dar regretă imediat. Imaginea era derutantă, claustrofobică, prea îngustă.

Putea să vadă numai un grup mic de oameni odată. Îl smuci de la ochi și aproape că-l scăpă.

- Hopa, spuse Aly, smulgându-l din mâinile ei. E totul în ordine?

Ea scutură din cap.

- Mă simt cam amețită.

Își dădu seama că avea o durere de cap, ca o lumină care pulsa în spatele globilor oculari. Nu era din cauza binoclului. Medicamentele pe care i le dăduse Lydia erau pe terminate. Kara le lua de ani buni. Lydia îi spusese că medicamentele aveau scopul de a gestiona durerile de cap și coșmarurile provocate de funcționarea defectuoasă a cubului. Și chiar dacă medicamentele îi tratau simptomele, Kara descoperise că alta era cauza lor.

Pastilele îi calmau durerile de cap, dar erau și supresoare ale ADN-ului, având scopul de a distorsiona trăsăturile lui Josselyn, proiectul biologic al Lydiei, după părerea Karei. În ultimele două săptămâni, Kara încercase să renunțe la pastile, micșorând dozele la jumătate, apoi la sfert și ajunsese la o fracțiune dintr-o pastilă luată o dată la două zile. În această dimineață spărsese pastila fără să se ajute de un cuțit și cea mai mare parte se fărâmițase.

Kara aproape că începu să plângă. Nu că ar fi putut spune de ce. Avea de-a face cu încheierea unei rutine simple care o ținuse legată de trecut. Chiar dacă era o minciună.

- Ia-l tu, spuse Kara întinzând înapoi binoclul. Povestește-mi!

- Ei bine, nu pierzi mare lucru, spuse el uitându-se prin binoclu. Doar niște nauieni supărați.

Se scărpină la ceafă așa cum făcea întotdeauna când se gândea. Cămașa i se ridică și expuse o fâșie de piele închisă la culoare, buricul micuț ieșit în afară și adânciturile care îi defineau abdomenul.

- Ești bine, Kara? Detectez o ușoară schimbare a culorii pielii tale. Ochii lui Pavel se înroșiră. Compendiul medical spune că aceasta reprezintă o reacție psihologică la factori de stres emoțional. Vasele de sânge se dilată și inundă pielea cu sânge, înroșind fața.

- Se numește îmbujorare, spuse Aly.

Lăsă binocluul în jos; colțurile gurii i se ridicaseră ușor.

Kara îl împinse pe Pavel cu vârful bocancului, iar acesta alunecă în spate din cauza forței impulsului. Kara simți cum roșește mai tare.

- Ești un turnător. O să-ți deschid capul ăla într-o bună zi și o să-ți rearanjez toate piesele, amenință ea.

- Mai bine ai avea grijă, omulețule.

- Țsta e umor, așa e? Luminițele ochilor lui Pavel se înroșiră. Pentru că, teoretic, nu suntem chiar pe lângă subiect. Există niște studii recente care sugerează că transferurile de la cub la cub pot fi îmbunătățite. Căile neuronale alăturate pot furniza și primi informațiile fără ca măcar să fi fost pregătite, fără ca măcar...

Aly lăsă în jos mâna cu binocluul.

- Bine, P, spuse el și tonul jucăuș din voce îi dispăru. Relaxează-te!

- Să mă provoace numai, încercă să glumească Kara, dar atmosfera se schimbase deja.

Aly știa că ei nu-i plăcea să se vorbească despre cuburile lor. Simpla lor menționare îi întindea nervii la limită, amintindu-i că toți le închiseseră, pentru cazul în care Nero încerca să dea de ei chiar în acea clipă.

Băiatul se apropie și își strecură palma în mâna ei. Kara încercă să ignore felul în care i se înfierbântase pielea.

- Ești OK? întrebă el.

- Sunt bine, spuse ea, eliberându-și mâna din strânsoarea lui.

Aly se uită la ea cu acea expresie pe care o avea când încerca să-i citească gândurile - buzele pline ușor bosumflate, ochii căprui larg deschiși evidențind genele dese. Avea o creștătură deasupra sprâncenei stângi, în același loc în care se tăiase când era mai tânăr, dar, de data asta, copilul, Julian, fusese cel care făcuse tăietura.

Julian nu fusese chiar fericit când ajunseseră la ușa lui căutându-l pe Lăncier. De fapt, se aprinsese așa de tare încât provocase o scenă, numindu-i hoți și reușind să strecoare un croșeu exact când Aly încerca să-l imobilizeze. Dar, de îndată ce primiră ajutor, tot ce făcură aceștia fu să-l mustre pe Julian și să-și ceară scuze de la Kara și Aly, care se asiguraseră că nu li se văd fețele. Se pare că Julian se dăduse în spectacol după moartea tatălui său, iar faima de nervozitate pe care o avea lucrase în favoarea lor.

De atunci Aly, Kara și Pavel îl urmăriseră păstrând distanța. Julian era singura legătură a lor cu Lăncierul și cu informația pe care acesta ar fi trebuit să i-o dea

Karei înainte de moarte. Kara era sigură că avea legătură cu locația palimpsestului – aceeași tehnologie pe care Lydia o folosise pentru a pirata cubul Karei și a-i șterge amintirea că ar fi fost Josselyn.

Aceeași tehnologie despre care Lydia îi povestise înainte să moară. Cea pe care Kara voia s-o distrugă.

Dar mai întâi trebuiau să-l găsească și nu aveau mare lucru de care să se lege. Ei trei combinaseră toată informația disponibilă despre summiturile G-1K, locul în care oamenii de știință ai galaxiei se adunau ca să îmbunătățească cubul – dar nimic concret nu apăruse în vreuna dintre politicile, standardele etice, rapoartele sau informațiile actualizate pe care le studiaseră. Kara chiar se scufundase adânc în teoriile conspirației legate de palimpsest, dintre care unele sugerau că un fel de prototip fusese dezvoltat în Centura Exterioară, prototip care funcționa prin ștergerea amintirilor simple stocate în cuburile oamenilor prin intermediul unei rețele partajate uriașe care rivaliza cu rețeaua UniForce. Dar Kara deja știa acest lucru, de vreme ce amintirile ei fuseseră șterse la un moment dat – iar asta nu-i oferea nicio informație suplimentară. Întotdeauna existaseră zvonuri. Aveau nevoie de date concrete. Și singura lor pistă era Julian.

Acum Kara aștepta ca Julian să părăsească dojo-ul, așa cum făcea în fiecare după-amiază. Miji ochii spre mulțime. Astăzi avea să pătrundă în sfârșit la interior.

– Dacă aș putea alege orice superputere, ți-aș citi gândurile, spuse Aly.

– N-ai vrea să vezi. Scutură din cap. E o încâlceală.